

Μετανάστευση επιστημόνων, μία πραγματικότητα που μαστίζει την χώρα (Σοφία Καυκοπούλου, υπ. δρ Θεολογίας-Μουσικός)

/ [Πεμπτουσία](#)

Πολλοί είναι εκείνοι, που τα τελευταία χρόνια αποφασίζουν να αφήσουν την Ελλάδα, για να αναζητήσουν μία καλύτερη τύχη στο εξωτερικό. Η οικονομική κρίση που ταλανίζει την χώρα και τα επακόλουθα για τον εργαζόμενο ή τον επίδοξο εργαζόμενο -όταν έχουμε να κάνουμε με νέους πτυχιούχους- παίζει σπουδαίο ρόλο. Ο νέος που με όνειρα, αλλά και με εφόδια τις σπουδές του, προσπαθεί να μπει με αξιώσεις στην αγορά εργασίας, συχνά προσκρούει σε τοίχο από εμπόδια που είτε δεν είχε σκεφτεί, είτε πολύ απλά ήλπιζε να υπερπηδήσει. Ο πρώτος και συχνότερος λόγος που σπρώχνει τους νέους στην μετανάστευση, είναι η αναξιοκρατία που επικρατεί ιδίως στις θέσεις - κλειδιά τις οποίες κατέχουν άνθρωποι χωρίς ανάλογα προσόντα ή με προσόντα, όμως χωρίς ουσιαστικό έργο. Οι χαμηλοί μισθοί, που δεν επιτρέπουν στον νέο να διατηρεί δικό του σπίτι, να κάνει οικογένεια και παιδιά, έρχονται στη δεύτερη θέση. Ακολουθούν λόγοι όπως ελάχιστες ευκαιρίες ανέλιξης στον τομέα ενδιαφέροντος, εργασία άσχετη με το αντικείμενο σπουδών, συχνά υποτιμητική των ίδιων των σπουδών ή των χρημάτων που δαπανήθηκαν γι' αυτές, κακές συνθήκες εργασίας με έλλειψη σεβασμού προς τον

εργαζόμενο κ.λπ.

Η απογοήτευση για το μέλλον, για τους κόπους που δεν αποφέρουν καρπούς και φυσικά για τη «μισή» ζωή που προδιαγράφεται να ζήσει ο νέος κάνοντας τις λεγόμενες δουλειές ...του ποδαριού, οδηγούν μια μεγάλη μερίδα ανθρώπων στη μετανάστευση. Μία μετανάστευση διαφορετική από εκείνη που είχε συνηθίσει η Ελλάδα σε παλαιότερες δεκαετίες, όταν κύμα Ελλήνων εργατών έφθανε σε χώρες που μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο αναδιοργανώνονταν και αποτελούσαν όαση για τον φτωχό Έλληνα και την φτωχή Ελληνίδα. Εκείνοι άλλως τε δεν είχαν ούτε σπουδές, πολλοί ίσως να μην είχαν πάει καν στο σχολείο και χρησίμευαν ως εργατικά χέρια για τις μεγάλες βιομηχανίες των χωρών που τους φιλοξενούσαν.

Δεν έχουν οι σημερινοί μετανάστες σχέση ούτε με την προηγούμενη γενιά, εκείνη που σε πιο ευνοϊκές εποχές, είχε την δυνατότητα να γευτεί την ευκαιρία των σπουδών στο εξωτερικό ή της εργασίας για ένα διάστημα σε μεγάλες εταιρίες και Πανεπιστήμια ώστε να έρθουν σε επαφή με τον τρόπο εργασίας και την πειθαρχία των ξένων. Οι σημερινοί μετανάστες είναι ως επί το πλείστον άνθρωποι που έχουν ήδη σπουδάσει, έχουν μεταπτυχιακά διπλώματα και σπουδές που κάποτε φάνταζαν ως εισιτήριο για την επιτυχία. Φθάνουν στο εξωτερικό όχι ως εργάτες, αλλά διεκδικώντας την θέση που τους αρμόζει, στην έρευνα, την εκπαίδευση, την τεχνολογία, την τέχνη, την επιστήμη. Μία θέση που δεν μπορεί να τους προσφέρει η Ελλάδα. Φθάνουν όμως, όχι για να μείνουν 6 ή 12 μήνες. Όχι για 2-3 χρόνια. Φθάνουν για να μείνουν όσο περισσότερο γίνεται, έχοντας στο νου ότι αν επιστρέψουν στη χώρα τους, δεν θα μπορούν να βρουν ούτε μία ανάλογη ευκαιρία

για να τους εξασφαλίσει άνετη και αξιοπρεπή διαβίωση. Σύμφωνα με τις έρευνες, οι επιστήμονες - μετανάστες θέλουν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους, στις οικογένειες και τους φίλους τους και να προσφέρουν εδώ τις υπηρεσίες τους, έχοντας βιώσει την εμπειρία του εξωτερικού, όμως αυτό για τους περισσότερους είναι ανέφικτο, καθώς δεν πρόκειται να βρουν τις συνθήκες εργασίας των χωρών που τους φιλοξενούν.

Τελικά, αξίζει να φύγει κάποιος; Η απάντηση όσων νέων έφυγαν, είναι ανεπιφύλακτα θετική. Αξίζει να αναζητήσει ο καθένας την τύχη του σε κάποια χώρα που θα προσφέρει την ανάλογη θέση στο αντικείμενο σπουδών του. Όμως, τίποτα δεν είναι εύκολο και τίποτα δεν χαρίζεται, εάν δεν κοπιώσεις και δεν αποδείξεις έμπρακτα τα προσόντα, την διάθεση συνεργασίας και συνεχούς επιμόρφωσης. Πράγματα που δυστυχώς στη χώρα μας δεν ενδιαφέρουν κανέναν. Όμως, αν έχεις θέληση, αν είσαι έτοιμος να αποδείξεις την αξία σου και να αναλάβεις με υπευθυνότητα και «θετικό εγωισμό» τα καθήκοντά σου, τότε δεν έχεις να φοβάσαι τίποτα!

Κάποιοι θυμόμαστε στο σημείο αυτό, τις παροτρύνσεις των καθηγητών μας, όταν μας μιλούσαν για τα διδακτορικά τους στο εξωτερικό. Μας έλεγαν ότι οι ξένοι δουλεύουν πιο ...επιστημονικά και είναι ευχής έργον να μάθουμε να εργαζόμαστε κι εμείς έτσι. Τότε νομίζαμε ότι μας το λένε σχετικά με την συγγραφή των επιστημονικών εργασιών, που οι περισσότεροι ήθελαν να αποφύγουν διότι ...βαριούνταν να γράφουν! Ευτυχώς, πάντα είχα έφεση στο γράψιμο, οπότε δεν δυσκολευόμουν σε αυτό, αλλά ο μεσογειακός συγγραφικός μου χαρακτήρ, ξέφευγε από τα όρια και ...άντε να το μαζέψεις μετά και να ακολουθήσεις κανόνες! Κανόνες που σε κάνουν να νοιώθεις ότι από πάνω σου βρίσκονται τα SS και σε καταδιώκουν, μην τυχόν και αφεθείς σε λογοτεχνικά μονοπάτια!

Τέλος πάντων, οι κανόνες πρέπει να υπάρχουν. Εργασιακό οικοδόμημα χωρίς κανόνες και αξιοκρατία, αργά ή γρήγορα θα καταρρεύσει. Έτσι, ακόμη κι εμείς οι ανοργάνωτοι και απειθάρχητοι Έλληνες, αναγκαζόμαστε να ακολουθήσουμε την πεπατημένη και να δουλέψουμε οργανωμένα στο εξωτερικό. Όταν δε, αυτή η οργάνωση γίνεται βίωμα, τότε θα κάνει καλό και στο εργασιακό οικοδόμημα της Ελλάδας, όταν με το καλό γυρίσουν τα παιδιά της.

Κάποιοι νέοι ωστόσο επιμένουν να μείνουν εδώ, επηρεασμένοι από παράγοντες όπως η οικογένεια, οι φίλοι, ο φόβος για το τι θα αντιμετωπίσουν σε μία ξένη χώρα, η σκέψη ότι δεν έχουν τα εφόδια να αναζητήσουν κάτι καλύτερο αλλού, επαναπαυόμενοι σε εργασίες πρόχειρες κ.λπ. Κάθε άνθρωπος κάνει τις επιλογές του και μπορεί να παλεύει γι' αυτό που θεωρεί καλύτερο τη δεδομένη χρονική στιγμή. Όμως, κάποιοι χρησιμοποιούν τον αντίλογο που βασίζεται στο πατριωτικό αίσθημα και υπαγορεύει στη νέα γενιά να μείνει εδώ και να παλέψει για την ανόρθωση της οικονομίας. Εκ πρώτης όψεως, ακούγεται ρομαντικό και ιδανικό, αλλά δεν αγαπάει αυτή την χώρα όποιος φεύγει για μία καλύτερη ζωή στο εξωτερικό; Φυσικά και την αγαπάει. Αυτό όμως δεν αποτελεί τροχοπέδη για την αναζήτηση πιο ομαλών συνθηκών για να πορευτεί και να απολαύσει τη ζωή του κάπου αλλού. Ούτε βέβαια, εξαρτάται από τον νέο που θα μείνει εδώ η ανόρθωση μιας οικονομίας, στον καιρό της Παγκοσμιοποίησης!

Μακάρι βέβαια, να μπορέσουν όλοι όσοι έφυγαν ή φεύγουν ή θα φύγουν, να γυρίσουν πίσω κάποτε και να δούμε στιγμές δόξας για την Ελλάδα. Γιατί είναι λυπηρό, τόσοι άνθρωποι με προσόντα, με όρεξη να εργαστούν, με όραμα για κάτι καλύτερο, να μη βρίσκονται εδώ. Είναι κρίμα για την Ελλάδα να χάνει τα παιδιά της! Κρίμα για την Ελλάδα - έθνος, όχι για την Ελλάδα - κράτος...